

*Jiří
Kolář*

PROMETHEOVA
JÁTRA /
TRILOGIE

NAKLADATELSTVÍ HOST

ČESKÁ KNIŽNICE

Jiří Kolář

PROMETHEOVA JÁTRA / TRILOGIE

PRAHA — BRNO 2016

ČESKÁ KNIŽNICE

Vydávají Nadační fond Česká knižnice, Ústav pro českou literaturu
AV ČR, v. v. i., a vydavatelství Host

www.kniznice.cz

ÚSTAV
PRO ČESKOU
LITERATURU
AV ČR, v. v. i.

Akademie věd
České republiky

Strategie AV21

Špičkový výzkum ve veřejném zájmu

Ediční přípravu svazku zajistil Nadační fond Česká knižnice za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Vychází za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Publikace vznikla s podporou na dlouhodobý koncepční rozvoj výzkumné instituce 68378068 (ÚČL AV ČR, v. v. i.).

Ediční příprava a komentář Jakub Říha a Petr Šrámek
Vědecká redakce Jan Šulc

© Jiří Kolář — dědicové c/o DILIA, 2016

Editors © Jakub Říha, Petr Šrámek, 2016

Commentary © Jakub Říha, Petr Šrámek, 2016

Cover art © Jiří Kolář — dědicové c/o DILIA, 2016

© Nadační fond Česká knižnice, 2016

© Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i., 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-006-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-007-3 (Formát ePUB)

ISBN 978-80-7577-008-0 (Formát MobiPocket)

PROMETHEOVA JÁTRA

1950

Pročpak nám nevypravuješ,
Eleazare — co bylo tam?
L. N. Andrejev

SKUTEČNÁ UDÁLOST

(Rod Genorův)

Srpen–září 1950

Ladislav Klíma:

Ale k čemu ta strašlivá komedie?

Proč to vše? Co to vše?

I.

— TADY měl pár koní
s půldruhým metrem písku
co dělat, řekl muž,
zvedl půllitr, otřel dno
o ubrus, a než se napil,
dodal: — Měl jsem, nelžu,
největší kurvu za ženu,
jakou kdy svět nosil.
Lehla by si bývala
i s hrobem, kdyby to šlo.
Našel jsem ji jednou v noci,
a teď je to beránek,
řek byste to do ní?
Plaše na mne pohlédl
měkce modrýma očima,
ulokl piva, postavil sklenici
a malou pěstí s napřaženým palcem
ukázal prudce vedle sebe
na prázdnou židli.
— Pij, a nečum na nás
jako to boží tele!
řekl a štouchl loktem
do prázdna po svém boku.
Seděli jsme sami.
Po stolech se proháněl vítr.
Každý raději vešel dovnitř,
do restaurace.

— Kdyby tady byl,
ale co vám to povídám,
jaképak potřebujem svědky, ne?
povím to sám, napřed žila
s jedním mladým kočím z pivovaru
a ten, jak to donedávna bylo,
spal v maštali.
Vodil si ji tam k sobě,
do teploučka ke koňům.
Jednou ráno ho probudí rámus.
Zatají dech, čeká,
bojí se rozsvítit,
ale dodá si odvahy,
roužne, a co vidí,
nahou holku na otýpce slámy
s roztaženýma nohama
jak mrcha pod koněm.
Nemohl promluvit,
viděl jen její chtivý rozkrok.
Mluvím pravdu? zeptal se,
když skončil, prázdné židle
vedle sebe a otočil se tam
pro odpověď. — Tak vidíte,
sama se přizná, pokračoval
vzápětí ke mně,
celé Vršovice věděly,
co se stalo, věděly,
co provedla za hanbu,
a my jsme spolu žili
už tři čtvrtě roku,
když jsem ji načapal
s kusem salámu mezi nohama.
Víte, co mi, hanebnice, řekla?
Jen abych prý se neposral,
žrát potom že ho umím
a tohle že mi vadí.

Zkopal jsem ji,
až z ní proudem crčela červená.
„Zab mě, zab mě, raději zab!“
křičela jako ďáblem posedlá,
ale tenkrát padalo dost živých
pro větší nic, a já,
já měl svůj dárek
z první války příliš v paměti,
abych se odvážil vzít nůž,
ale srdcem jsem toužil
udělat všemu konec.
Ale tenkrát zbývalo
všem lidem jen se modlit,
však si pamatujete,
ne za zločin, zradu, Bože,
za jedno slovo hrozilo
větší utrpení,
než vytrpěl tehdá On
na kříži, za nás, všechny.
Táhl jsem to s ní ještě rok,
až mi jeden známý poradil:
„Nebud' blázen,
pust do ní německou myš!“

NAPIL jsem se piva,
abych zahnal děs jeho slov.
— Pij také a nečum na nás
jako otelená! ponoukl
neviditelnou bytost
vedle sebe a pokračoval:
— Ráno jsem chyt mladou krysou;
co vám mám povídat,
byla jako beránek.
Mluvím pravdu, nebo ne?
dokončil a znovu šťouchl
loktem na stranu do prázdna
po svém boku.
Potom zase upil piva,
utřel rty do hrsti,
zavřel oči, trochu pobledl:
— Tady měl pár koní
s půldruhým metrem písku
hodně co dělat.
A víte, co si myslím?
pokračoval, zvraceje hlavu
opojivě nazad, a položil ruku
na čelo vedlejší židle tak,
jako by místo ní
objal nějakou bytost;
Víte, co si myslím?
opakoval, myslím si,
že takováhle ženská
schází všem těm zrudám,
jež dneska tancují s lidstvem
ve všech těch Kremlech
na celém světě. Jsou to
stále stejní netvoři!
Byly tu poctivé tváře,
jako měl On, ale
i mimo jeho byly tu!

Náhle se prudce obrátil k židli.
— Copak chceš? No, neboj se,
mluv, budu opakovat po tobě,
no: „A všimli jste si slunce,
jak je rudé a nebe modré?“
Jen kývl hlavou a pokračoval:
— Nemít ženskou, to je horší
než nemít duši, ženská,
to je největší míra toho,
co člověk na zemi dokáže.
Kdo nemá takovou míru
a chce být za každý prd slavný,
po každém vysrání něčím víc
než jeho bližní,
udělá ze sebe vždycky
jen a jen bestii,
i kdyby měl srdce
veliké jako cihelnu.
Pěstuji si dvanáct masařek,
tak, pro zábavu,
už jsou velké jako kočky.
Bylo jich třináct.
Jedna se nevydařila.
Dal jsem jí svobodu,
ale odmítla ji,
a tak žila sama v žalu.
Měl jsem švagra,
narodil se s hlavičkou
jako moje pěst
a s uchem velikým až k patě.
Ta hlava mu nikdy nenarostla větší,
ucho se také nezmenšilo.
Jeho matka k nám přišla
takhle na svátky,
najednou, a povídá:
„Mučejí tě hladem, vid’?“

Potom vyšklubla ze zaňadří
salám s lahví ležáku;
pozoroval jsem ji z postele,
myslela, že spím:
A honem pryč!
Ovšem že ta pila,
jedla, až se černalo,
ale byl to také její hrob.
Marně jsem volal,
nic na ni neplatilo.
Jednu učím zacházet s revolverem,
tu nejchytřejší, a tu nejstarší
jsem naučil za měsíc
počítat do tisíce.
Ostatní jsou hlupačky
jako všechny masařky.

— PIJ, a nečum na nás
jako tele v porodnici!
pobídl opět neviditelnou
a mluvil dál: — A jak tak
pozoruji těch dvanáct apoštolů,
myslím si, že utrpení
jako žalářování
naučí stejně tak mouchy
jako lidi hovnu.
To uměl jen On!
A po něm žádný z učedníků.
Jak odešel On, byl konec.
Jen někdy se sešli,
ale darmo, na nic!
Mám bratrance, věřte,
byl tři roky v koncentráku,
když se vrátil a vyprávěl,
pouštěla se mi krev.
Po válce se stal velitelem
jedné věznice. Nosí domů
harantům na hraní zlaté zuby.
Čas od času ho to chytne
a celou noc prořve: „Jsem zvíře,
zastřelte mne místo nich!
Nebo pobijte je, nevidíte?
Tam je otec, má matka,
bratříček, sestřička,
tam leží její děti
a hledí na mne, jaký jsem lotr,
vyvrhel, bídne zvíře!“
Včera mi řekl: „Vole,
každý člověk má chtít
být víc, než je,
musíš před sebou vidět
jasnou budoucnost!“
Neodpověděl jsem mu hned,

šel jsem do almary,
vyndal pušku, namířil
na tu jeho rodinku
a povídám: „Ven! Nebo vám
nachystám takovou budoucnost,
jaká vám patří, neřádi neřádní!“
Ty masařky jsou nejšťastnější,
když jim namažu bříska medem
a slétnou se na ně jiné mouchy.
Válejí se rozkoší po zádech
a mumlají nesmysly
svou muší řečí
o milencích, Bohu,
nekonečnu, mládí a kráse,
žádají na mně alkohol
a ta, no, počtářka, dělá mušáka.
Znovu se napil a mluvil dál:
— Zapomněly lítat, ale
zesílily jim nohy.
Myslím si, že jednou jednu
podříznu, uvařím, upeču
a zjistím, jaké má masíčko.
Byl by to pokrok,
moci tak pěstovat mouchy
ve velkém, k jídlu, ne?
Dětsky se usmál,
opřel lokty o hranu stolu,
hlavu o dlaně a odkašlal.
Když se vzpřímil,
zeptal se prázdné židle,
zda znovu něco nechce,
že by jí rád
objednal panáka.
Potom se zase obrátil:
— Když vám to všechno tak říkám,
tak mne napadá, jestli

všichni ti otcové vlastní,
nesmrtelní, do práce jako psi,
osvoboditelé, vůdci,
ochránci, nadlidé i ti,
již cloumali časem
jako kusem hadru,
jestli si též nepěstují
nějaké masařky,
třeba tak neviditelné,
jako je například tadyhle
moje Mařenka.
Po těch slovech se napřímil,
poposed se židlí,
abych lépe viděl
na jeho Neviditelnou.
— Všiml jste si snad,
že tu vedle *nikdo* nesedí?
Pij, Mařenko, a nekoukej
na nás jako telátko,
na zdraví pána, nestyď se,
on tě nesežere!... Cože?
Co to povídáš?... Kašli na lidi
a napij se!... Mluv trochu
nahlas... Ne, to se pleteš,
to je hruška, oříšek
a vedle švestička.
Ty sem přivezli zdaleka
...Ne, ty se tu nenarodily. Ach.
Ubohoubká hruštička...
Tam... Vidiš?...

— A JESTLI ty jejich
nevyrostly jako moje,
nedivte se, že vždy a všude,
hned nebo později
zmizel každý pěstitel,
nebo že nezbyla na světě
jediná masařka,
neboť smrt sama je líná.
A když před námi povstává
v nějaké slávě,
není tu nikdo s čistou duší,
kdo by se pomodlil.
Nevíte, co dokáže sežrat
jedna masařka,
a copak když je jich regiment
nebo armáda.
...Neskákej mi do řeči,
Mařenko, neslyšíš?
Tak mluv, no, poslouchám:
„Zapomněl jsem vypravovat,
jak ten mrzáček,
co se nepovedla,
ostatní obtěžovala,
každý den,
když ji nechtěly pokřtít,
aby ji ukřižovaly,
že je jejich muší Vykupitel,
že jedenkrát ležela naznak,
oči měla otevřené,
své modré pivoňky,
a poslouchala tu svou
blázen-hvězdu,
která k ní často přilétala
pro rozhrěšení, jak říká:
,Já jsem beránek muší,
skrze mne přijde vaše spása!‘,

potom jak nastal nesmírný chaos
a uplynulo sto let
a měl přijít den poslední.
Ale ještě před půlnocí
jí nikdo nevěřil.
Až před svítáním,
když ji jedinou ze všech
políbil na ústa, tak prudce,
že dodnes cítí žár...“
Tak dobře, už jsem to
pánovi řek, už ticho!
To víte, když člověku něco,
co pěstuje, nevyroste,
nerad se s tím loučí,
jako vždy se vším, co žere čas,
a vyplírat z mouchy trochu slona,
k tomu je třeba nadlidské vůle
a pilnosti. A moucha
viditelná nebo neviditelná,
stoklasá pšenice
nebo atomová bomba,
to je také jedno.
Každý neustále cosi zkoušíme,
každý touží zničit
nějakou Hirošimu. Jo,
tady měl pár pořádných koní
hodně práce
s půldruhým metrem písku.
Tři mně tady natáhly,
v jednom roce, všechny
jako když je blesk podetne.
Od té poslední jsem utek
jako nějaký kluk, obětoval bych ruku,
kdyby mně to někdo
vymazal z paměti.
Až porazím některou tu potvůrku,

pozvu vás na ochutnání.
Muší stehýnko!
Už se na to těším.
Mařka nám něco zahraje
na housličky.

II.

SEDĚLA na svahu náspu
v mokré trávě.
Ani živá, ani mrtvá,
jen dále od trati
ležel kdosi bez hnutí.
Ale
pomalu se začli objevovat lidé.
Ulekaně postáli
a nerozhodně hleděli zdálky.
Ti přicházeli,
ti odcházeli,
byl bílý den.
Místo bylo všude viditelné.
Její havraní vlasy
a černě planoucí oči
pod padajícími víčky;
věděli, co se stalo,
a nikdo na ni nepromluvil.
Vzala pravou nohu
do zakrvácených rukou,
shrnula si sukni přes kolena;
ortel smrti uvízlý v koleně
ji přibíjel jako hřeb k zemi:
A za poskytnutí pomoci
hrozila smrt!
Zavřela oči.
A když je znovu otevřela,

byly tu nové tváře, mimo jeho...
— Prosím vás,
nekoupil byste mi vodku
a cigarety? Peníze
mám!
Nepřekonatelná byla moc,
která ji od nich oddělovala
kruhem strachu.
Ležela jako na lovu raněná zvěř,
kterou zapomněli dobít.
Čas plynul. Stará venkovanka,
udýchaná,
přistoupila docela blízoučko,
vyňala zpod zástěry plecháček mléka a chléb;
jen zdaleka se ohlédla,
aby viděla, zda pije.
— Strážníci!
— Strážníci!
— Strážníci!
Všichni se rozešli, jenom
on...
Pochopili situaci
a radili se, co dělat.
— Zastřelte mne, proboha,
bez rozmýšlení,
střelte!
Nenechte mne takhle pojit.
Tam leží můj muž...
On sebou škubl, oni mlčeli
a odešli.

ZA PRÁZDNÝM polem
stálo několik domečků,
na druhé straně
pár hubených smrčků zametalo
soumrakem lehce zastřené nebe.

Opět se napila.

Zapálil novou cigaretu.
Noví lidé, jdoucí z práce,
se zastavovali.

— Kdyby to bylo v lese,
ale takhle lidem na očích?

— Táhle leží její muž!

— Utekli z vlaku, podlahou,
za jízdy, ale stříleli po nich.

— Ona ji dostala do kolena...

Chtělo se jí spát. Spát,
spát, spát.

Všem šlo jen o to, aby tak
či onak zemřela.

A

když za soumraku
znovu pozvedla víčka,
nebyl tu nikdo mimo policajtů,
jen on.

Znovu je prosila,
aby ji zastřelili.

— Tak ale ty!

Zaslechla však jeho hlas:

— No tak tedy to dejte mně!

Ještě se zdráhali,

ještě se přeli. Až

pootevřeným okem zahlédla,
jak se k ní sklonil...

LEŽELA TAM CELOU NOC A CELÉ RÁNO.
Teprve k poledni přišel rychtář s lidmi.

III.

— TADY měl pár koní s půldruhým metrem písku
co dělat, řekl muž, zvedl půllitr, otřel dno
o ubrus, a než se napil, dodal: Měl jsem, nelžu,
největší kurvu za ženu, jakou kdy svět nosil,
lehla by si bývala i s hrobem, kdyby to šlo.
Našel jsem ji jednou v noci, seděla na svahu
náspu v mokré trávě, ani živá, ani mrtvá.
Měla teprv šestnáct let. Jen dále od trati ležel
kdosi bez hnutí, a teď je to beránek, řekl
byste to do ní?

Plaše na mne pohlédl měkce
modrýma očima, ulokl piva, postavil
sklenici a malou pěstí s napřaženým palcem
ukázal prudce vedle sebe na prázdnou židli.
— Pij, a nečum na nás jako to boží tele!
řekl a šťouchl loktem do prázdna po svém boku.
Seděli jsme sami, ale pomalu se začli
objevovat lidé. Postáli a nerozhodně
hleděli zdálky. Po stolech se proháněl vítr.
Každý raději vešel dovnitř, do restaurace.
Ti odcházeli, ti přicházeli, byl bílý den.
— Kdyby tady byl, ale co vám to povídám,
jaképak potřebujem svědky, ne? povím to sám.
Napřed žila s jedním mladým kočím z pivovaru
a ten, jak to donedávna bylo, spal v maštali.
Vodil si ji tam k sobě, do teploučka ke koňům.
Jednou k ránu ho probudil rámus. Zatají dech,

čeká, bojí se rozsvítit, místo bylo všude viditelné, ale dodá si odvalu, roužne, a co vidí: nahou holku na otýpce slámy s roztaženýma nohama jak mrcha pod koněm. Nemohl promluvit, viděl jen její havraní kudrnaté vlasy a černé planoucí oči pod padajícími víčky, její chtivý rozkrok. Mluvím pravdu? zeptal se, když skončil, prázdné židle vedle sebe a otočil se tam pro odpověď. — Tak vidíte, sama se přizná, pokračoval vzápětí ke mně, celé Vršovice věděly, co se stalo, věděly, co provedla za hanbu, a nikdo s ní nepromluvil, a my jsme spolu žili už tři čtvrtě roku, když jsem ji načapal s kusem salámu mezi stehny. Víte, co mi, hanebnice, řekla? Jen abych prý se neposral, žrát potom že ho umím a tohle že mi vadí. Zkopal jsem ji, až z ní proudem crčela červená. Vzala pravou nohu do zkrvavených rukou, shrnula si sukni přes koleno: „Zab mě, zab mě, raději zab!“ křičela jako ďáblem posedlá. Ale tenkrát padalo dost živých pro větší nic, a já, já měl svůj ortel smrti, uvízlý v koleně, dárek z první války příliš v paměti, abych se odvážil vzít nůž, ale srdcem jsem ji přibíjel jako hřeb k zemi, toužil udělat všemu konec. Ale tenkrát zbývalo všem lidem jen se modlit. Však si pamatujete, ne za zločin a zradu, za poskytnutí pomoci hrozila smrt, Bože, za jedno slovo hrozilo větší utrpení, než vytrpěl tehdy On na kříži, za nás, všechny. Táhl jsem to s ní ještě rok, až mi jeden známý poradil: „Nebud' blázen, pust do ní německou myš!“

Napil jsem se piva, abych zahnal děs jeho slov.

— Pij také a nečum na nás jako otelená!
ponoukl neviditelnou bytost vedle sebe
a pokračoval: — Ráno jsem chyt mladou krysu,
co vám mám povídat, zavřela oči, a když je
znovu otevřela, byla jako beránek.
Mluvím pravdu, nebo ne? dokončil a znovu
šťouchl loktem na stranu do prázdna po svém boku.
Potom zase upil piva, utřel rty do hrsti,
zavřel oči, trochu pobledl: — Tady měl pár
koní s půldruhým metrem písku hodně co dělat.
A víte, co si myslím? pokračoval, zvraceje
hlavu opojivě nazad, a položil ruku
na čelo vedlejší židle tak, jako by místo
ní objal nějakou bytost. Víte, co si myslím?
opakoval, myslím si, že takováhle ženská
schází všem těm zrudám, jež dneska tancují s lidstvem
ve všech těch Kremlech na celém světě. Jsou to stále
stejní netvoři! Byly tu nové tváře, nové
tváře, byly tu poctivé tváře, jakou měl On,
ale i mimo Jeho, mimo Jeho byly tu!
Náhle se prudce obrátil k židli: — Copak chceš?
No, neboj se, mluv, budu opakovat po tobě,
no: „Prosím vás, nekoupil byste mi cigarety
a vodku? Peníze mám, a všimli jste si slunce,
jak je rudé a nebe modré?...“ Jen kývl hlavou
a pokračoval: — Nemít ženskou, to je horší
než nemít duši, ženská, to je největší míra
toho, co člověk na zemi dokáže. Kdo nemá
takovou míru a chce být za každý prd slavný,
po každém vysrání něčím víc než jeho bližní,
udělá ze sebe vždycky jen a jen bestii,
i kdyby měl srdce veliké jako cihelnu.
Pěstují si dvanáct masařek, tak, pro zábavu.
Už jsou veliké jako kočky. Bylo jich třináct.
Jedna se nevydařila. Nepřekonatelná
byla moc, jež ji od nich oddělovala kruhem

strachu. Ležela jako na lovu raněná zvěř,
kterou zapomněli dobít. Dal jsem jí svobodu,
ale odmítla ji. A tak žila sama, v žalu.
Čas plynul, měl jsem švagra, narodil se s hlavičkou,
jako je moje pěst, a s uchem až k patě.
Ta hlava mu nikdy nenarostla větší, ucho
se také nezmenšilo. Jeho matka k nám přišla
takhle na svátky, najednou, stará venkovanka,
udýchaná, přistoupila docela blizoučko
a povídá jí: „Mučejí tě hlady, vid’?!“ Potom
vyňala zpod zástěry plecháček mléka a chléb,
ze zaňadří vyškubla salám s lahví ležáku;
pozoroval jsem ji z postele, myslela, že spím;
a honem pryč. Jen zdaleka se ohlédla, aby
viděla, zda pije. Ovšem že ta pila a jedla,
až se černalo, ale byl to také její hrob.
Marně jsem volal: „Strážníci! Strážníci! Strážníci!“
Nic na ni neplatilo. Jednu učím zacházet
s revolverem, tu nejchytřejší, a tu nejstarší
jsem naučil za měsíc počítat do tisíce.
Ostatní jsou hlupačky jako všechny masařky.
Pij, a nečum na nás jako tele v porodnici!
pobídl opět neviditelnou a mluvil dál:
A jak tak pozoruji těch dvanáct apoštolů,
myslím si, že utrpení jako žalářování
naučí stejně tak mouchy jako lidi hovnu.
To uměl jen On a po něm žádný z učedníků,
jak odešel On, všichni se rozešli, byl konec.
Pochopili situaci! Jen někdy se sešli
a radili se, co dělat, ale darmo, na nic.
Mám bratrance, věřte, byl tři roky v koncentráku,
když se vrátil a vyprávěl, pouštěla se mi krev,
po válce se stal velitelem jedné věznice,
nosí domů harantům na hraní zlaté zuby.
Čas od času ho to chytne a celou noc prořve:
„Zastřelte mne! Proboha, bez rozmyšlení, střelte!“

Jsem zvíře, zastřelte mne místo nich! Nenechte mne takhle pojit, nebo pobijte je! Nevidíte?
Tam je otec, má matka, tam leží můj bratříček, sestřička, tam leží její muž, děti a hledí na mne, jaký jsem lotr, vyvrhel, bídné zvíře!“
Včera mi řekl: „Vole, každý člověk má chtít být víc, než je, musíš před sebou vidět jasnou budoucnost!“
Neodpověděl jsem mu hned, šel jsem do almary, vyndal pušku, namířil na tu jeho rodinku a povídám: „Ven, nebo vám nachystám takovou budoucnost, jaká vám patří, nežádi nežádní!“
On sebou škubl, oni mlčeli a odešli.
Ty masařky jsou nejšťastnější, když jim namažu bříška medem a slétnou se na ně jiné mouchy. Válejí se rozkoší po zádech a mumlají nesmysly svou muší řečí o milencích, Bohu, nekonečnu, mládí a kráse, žádají mne o alkohol a ta, no, počtářka, dělá mušáka.
Znovu se napil a mluvil dál: — Zapomněly lítat, ale zesílily jim nohy. Myslím si, že jednou jednu podríznu, uvařím, upeču a zjistím, jaké má masíčko. Byl by to pokrok, moci tak pěstovat mouchy ve velkém, k jídlu, ne?

Dětsky se usmál, opřel lokty o hranu stolu, hlavu o dlaně a odkašlal. Za prázdným polem stálo několik domečků, na druhé straně pár hubených smrčků zametalo soumrakem lehce zastřené nebe. Když se vzpřímil, opět se napil, zeptal se prázdné židle, zda znovu něco nechce, a že by jí rád zapálil novou cigaretu, objednal panáka. Potom se zase obrátil.
— Když vám to všechno tak říkám, tak mne napadá, jestli všichni ti noví lidé, otcové vlastní, nesmrtelní, jdoucí z práce do práce jako psi, osvoboditelé, vůdci, ochránci, nadlidé

i ti, již se zastavovali, cloumali časem
jako kusem hadru, jestli si též nepěstují
nějaké masařky, třeba tak neviditelné,
jako je například tadyhle moje Mařenka.

Po těch slovech se napřimil, poposed se židlí,
abych lépe viděl na jeho Neviditelnou.

— Všiml jste si snad, že tu vedle mne *nikdo* nesedí?
Pij, Mařenko, a nekoukej na nás jako telátko,
na zdraví pána, nestyď se, on tě nesežere!
Cože? Co to povídáš?... Kdyby to bylo v lese,
ale takhle lidem na očích?... Kašli na lidi!
a napij se... Mluv trochu nahlas... Ne, to se pleteš,
to je hruška, támhle leží její muž, oříšek,
a vedle švestička, ty sem přivezli zdaleka,
ne, ty se tu nenarodily, utekly z vlaku,
podlahou, za jízdy, ale stříleli po nich, ach,
ona ji dostala do kolena, ubohoučká
hruštička, chtělo se jí spát, tam, vidíš? Spát, spát, spát...

A jestli ty jejich nevyrostly jako moje,
nedivte se, že všem, vždy a všude šlo jen o to,
aby tak či onak, hned nebo později zmizel
každý pěstitel, zemřela nebo že nezbyla
na světě jediná masařka, neboť smrt sama
je líná. A když, a když za soumraku před námi
znovu zvedla víčka, povstává v nějaké slávě,
nebyl tu nikdo, není tu nikdo s čistou duší,
kdo by se pomodlil, mimo policajtů, jen On.
Nevíte, co dokáže sežrat jedna masařka,
a copak když je jich regiment nebo armáda.

— Neskákej mi do řeči, Mařenko, neslyšíš?
Tak mluv, no, poslouchám... „Zapomněl jsem vypravovat,
jak ten mrzáček, co se nepovedla, ostatní
obtěžovala, každý den znovu je prosila,

aby ji zastřelily, když ji nechtějí pokřtít,
aby ji ukřižovaly, že je jejich muší
Vykupitel, že jedenkrát ležela naznak,
ale oči měla otevřené, ty své modré
pivoňky, a poslouchala tu svou blázen-hvězdu,
která k ní často přilétala pro rozhrěšení,
zaslechla však Jeho hlas, jak říká: ‚No tak tedy
to dejte mně, já jsem beránek muší, skrze mne
přijde vaše spása.‘ Potom jak nastal nesmírný
chaos a uplynulo sto let a měl přijít den
poslední, ale ještě před půlnocí jí nikdo
nevěřil, ještě se zdráhaly, ještě se přely,
ale pootevřeným okem zahlédla, jak se k ní
sklonil, až před svítáním, když ji jedinou ze všech
políbil na ústa, tak prudce, že dodnes cítí
žár...“

Tak dobře, už jsem to pánovi řek, už ticho!
To víte, když člověku něco, co si pěstuje,
vyroste, nerad se s tím loučí, jako vždy se vším,
co žere čas, a vyiplat z mouchy trochu slona,
k tomu je třeba nadlidské vůle a pilnosti.
A moucha viditelná nebo neviditelná,
stoklasá pšenice nebo atomová bomba,
to je také jedno, každý neustále cosi
zkoušíme, každý touží zničit svou Hirošimu.
Jo, tady měl pár pořádných koní hodně práce
s půldruhým metrem písku. Tři mně tady natáhly,
v jednom roce, všechny jako když je blesk podetne.
Od té poslední jsem utek jako nějaký kluk.
Ležela tam celou noc a celé ráno, teprv
k poledni přišel rychtář s lidmi; obětoval bych
ruku, kdyby mně to někdo vymazal z paměti.
Až porazím některou tu potvůrku, pozvu vás
na ochutnání. Muší stehýnko! Už se na to
těším, Mařka nám něco zahraje na housličky.

Doslov

NEVÍM, zda není zbytečné hledat nějaké jméno nebo název pro způsob, který jsem užil při stavbě této básně, nevím také, jestli má smysl vůbec dávat název nějakému, třeba nalezenému stylu, formě nebo stavbě; ale už mi přišlo na rty označení: „samobáseň“, a budu její architekturu takto nazývat.

Škoda že se nedovedu přesně upamatovat na čas, hodinu, den, týden nebo měsíc, kdy se mě poprvé zmocnila žádost napsat báseň takto vymezenou. Vím jen, že mnohem a mnohem později ji posílilo náhodné přečtení článku v novinách, v němž bylo cosi podobné „moderní básni“, do které byla všifrovaná špionážní zpráva.

Uskutečnit báseň nebo prózu, do které by byla včleněna jiná, zjevně námětově, obsahově i tematicky rozdílná, vynutil si na mně sám požadavek cyklu, který jsem předběžně pojmenoval *Rod Genorův*, motivovaný děsivou prózou Ladislava Klímy „Skutečná událost sběhnuvší se v Postmortalii“.

Byla to víc nemoc, víc nějaké opojení než zkouška, zda svedu tento problém vyřešit, zda jej budu umět přivést ve skutek. Horší však než toto byla pro mne sama skutečnost, neboť ať jsem dělal, co dělal, ať jsem se namahal, jak chtěl, nebyl jsem schopen od okamžiku tohoto rozhodnutí napsat jediný verš, jedno slovo, cožpak báseň nebo dokonce potřebné dvě.

V těchto dnech ve volném čase sestavuji „antologii osudovosti“, a tato práce byla pro mne jediným stupínkem, jediným živým proudem schopným odvést mé myšlenky od kamene ležícího v mé hlavě, jedinou cestou, která byla schopna dovést mne od sebe samého na takovou vzdálenost, kde vše se mohlo

proměnit v jakýsi organismus úseku úsilí, a ne být neustále jen nějakou prapodivnou škatulí pro určité množství veršů, něčím víc než něčím k podráždění čtenářova oka.

Tento přerod se dostavil až po čtrnácti dnech, při čtení povídky Žofie Nałkowské „U trati“ z knihy Medailony, kterou jsem chtěl zařadit do zmíněné antologie.

Přesto, že jsem tuto povídku znal déle než dva roky, znepokojila mne znovu, ale tentokrát tak silně, že jsem se bez rozmyšlení odhodlal napsat, či spíše sestavit ze slov a vět povídky samé, báseň se stejným obsahem.

Byl to pro mne zprvu jen pokus zmoci cizí námět. Nedopadlo to ani zdaleka dobře, ale byl jsem přesto rád, neboť mne napadlo, aby tato báseň byla tou, kterou bych se pokusil vkonstruovat do jiné, své básně, kterou bych napsal.

Postupem hodin jsem se rozhodl nepsat jinou báseň, ale zvolit jednu z napsaných, již jsem měl v úmyslu užít do Rodu Genorova, a to z obvyčejné básně, abych nemohl být jakkoliv ovlivněn příběhem Nałkowské.

To mně vyhovovalo ještě po jiné stránce, snad nejdůležitější: zaprvé, že se konečně sám pro sebe pokusím demonstrativně vyřešit problém dávno znepokojujícího poznání, že lidský osud není nikdy vysvětlitelný a postihnutečný z jednoho bodu, jediného hlediska, poznatelný z jedné stránky, z jednoho postoje k životu, ale že jeho běh, jeho kolotání v sobě soustřeďuje klíč k porozumění a poznání života a osudu všech lidí v jeho čase žijících. Mohl jsem také, zadruhé, demonstrovat ještě jasněji pravdu, že báseň je mnohdy nevysvětlitelná právě jen pro naprosté soustředění na tyto osy, na nichž se otáčí lidský život, na tyto třecí plochy, mezi nimiž je osud neustále drcen, na toto poznání člověka, které tento život vůbec a osud vůbec činí tak velkým a nevyzpytatelným, že každé umělecké dílo může být jen intenzivním nebo mrtvým blesknutím tohoto nekonečného tajemství, na jehož začátku stojí smrt.

Uběhlo znovu několik bezvýhodných dní a pak jsem se dal do práce a neodsedl od stroje, dokud úkol neskončil.

A nyní k tomu, proč jsem se odhodlal tento vcelku zbytečný doslov napsat.

Mohl bych, a opravdu jsem již začal, brát z této básně verš po verši nebo slovo po slově a doložit je plnou zásobou paměti, citáty zkušenosti nebo stejně tak veteší reality a dokázat, že jsem si nevymyslel, ani co by se vešlo za nehet, že vše do písmene je skutečné, že jsem nic nepřidal ani neubral, ale považuji to za zbytečné. Myslím, že by to neprospělo stejně tak básni jako jejímu vysvětlení, neboť stejně tak pravdivě a spravedlivě bych mohl dokázat, že vše je vymyšlené a nic skutečné, či do písmene přejaté. Ale to není to hlavní, totiž, ještě nikdy, za celých dvacet let, co se pokouším psát, jsem se nesetkal s tak zoufalým stavem nedůvěry k sobě samému. Ne se svou nedůvěrou k schopnosti psát, poznávat vpravdě svět, žít upřímně události, které se mi nejen vnucují, ale které musím žít, vidět věci světa v jejich čistočistém světle „věcí“ a hledat v lidech to, co je v nich lidské, to, co z nich ještě dělá podoby obrazu božského, ne, té nedůvěry je vždycky dost až k zoufání, ale nedůvěry k tomu, co mám nyní učinit.

Od samého prvního verše jsem se nepřestával dotazovat po smyslu své práce, dotazovat, kde jsem v sobě našel právo toto činit s cizím životem (vše se mi stalo něčím živým, báseň přestala být pro mne básní, stala se bytostí!), s životem tak vzneseným a osudem tak bolestným. Jen děs jakési mrazivosti jako by neustále obcházel mé nitro a namlouval, že vše, co mne takto rozpolcuje, je nesmysl a prázdnota pocitu zoufalství, v němž žiji, jen tento děs a tato prázdnota mne hnala věc dokončit.

Protože se zde pokouším o jakousi omluvu, musím se také přiznat, že jsem nikdy v životě nestál vůči sobě v postoji takového zbabělce, literáta, domýšlivce a zároveň Kaina, nikdy jsem se nesnažil tak drze a tak hrubě bez výčitek odehnat od sebe každou zneklidňující myšlenku; vše se spiklo, vše najednou a jednohlasně chtělo vědět, proč se toho odvažuji, proč se opovažuji, proč chci zneškodnit a znetvořit něco tak lidského, proč to činím právě dnes, v době hrůz, proč činím v hodinách nevtvorností zrůdu ještě z toho posledního, co zbylo, co je lidské.

Ještě nikdy jsem nepochyboval tolik o svém rozumu, srdci, duši, svědomí, mravnosti a cti jako tentokrát. A nyní, kdy mám vše za sebou a rozhodl jsem se přechíst, co jsem napsal, lidem, nemohu rozhodnout, zda jsem opravdu neučinil něco, co jsem neměl dělat — měl dělat — nebo musil udělat.

Ne, neumím rozhodnout, neuměl bych odpovědět... nevím!

Zofia Nałkowska

U trati

...

Člověk, který to nemůže pochopit a nemůže na to zapomenout, vypravuje to ještě jednou.

Když se rozednilo, seděla žena, raněná do kolena, na svahu železničního náspu ve vlhké trávě. Někomu se podařilo utéci. Dále od trati, u lesa ležel kdosi bez hnutí. Uteklo jich několik, mrtví byli dva. Ona tu však zůstala tak — ani živá, ani mrtvá.

Když jsem ji našel, byla sama. Ale pomalu se tam na samotě začli objevovat lidé. Přicházeli od cihelny i od vesnice. Ulekaně postáli a hleděli zdálky — dělníci, ženy, nějaký výrostek.

Každou chvíli se utvořil nevelký hlouček lidí, kteří se tu zastavili, neklidně se rozhlíželi a rychle zase odcházeli. Přicházeli jiní, ale ani ti se nezdrželi o nic déle. Tiše spolu hovořili, vzdychali, radili se a odešli.

O tom nebylo pochybnosti. Její kudrnaté havraní vlasy byly příliš výmluvně rozčuchané a její oči, které se nepřítomně koulely pod přivřenými víčky, byly příliš černé. Nikdo na ni nepromluvil. Sama se zeptala, zda ti, kteří leží u lesa, jsou mrtvi. Dověděla se, že jsou mrtvi.

Byl bílý den a otevřené místo bylo na dálku odevšad viditelné. Lidé už věděli, co se stalo. Bylo to v době zesíleného teroru. Za poskytnutí pomoci nebo přístřeší hrozila jistá smrt.

Mladého muže, který tu stál déle, potom poodešel pár kroků a zase se vrátil, požádala, aby jí přinesl z lékárny veronal. Dávala mu peníze. Odmítl.

Chvíli ležela se zavřenýma očima. Posadila se znovu, pohnula nohou, vzala ji do obou rukou a shrnula si sukni z kolena.

Ruce měla zakrvácené. Ortel smrti, který jí uvízl v koleně, vězel v něm jako hřeb, který ji přibíjel k zemi. Ležela dlouho a klidně, příliš černé oči skryla pod víčka.

Když konečně otevřela oči, viděla kolem sebe nové tváře. Onen mladý muž tu však stál dosud. Tu ho poprosila, aby jí koupil vodku a cigarety. Tuto službu jí prokázal.

Hlouček lidí u svahu náspu vzbuzoval pozornost. Přibýval k němu stále někdo nový. Ležela uprostřed lidí, ale s pomocí nepočítala. Ležela jako na lovu raněná zvěř, kterou zapomněli dobít. Byla opilá, dřímala. Nepřekonatelná byla moc, která ji od nich oddělovala kruhem strachu.

Čas ubíhal. Stará venkovanka, která odešla, se opět vrátila. Byla udýchaná. Přistoupila docela blízko, vyňala pod zástěrou schovaný plecháček mléka a chléb. Sehnula se, vložila to rychle do rukou raněné a hned zase odešla. Jen zdaleka se ohlédla, aby viděla, zda pije. Teprve když spatřila přicházet z města dva strážníky, stáhla si šátek do obličeje a zmizela.

Ostatní se také rozešli. Zůstal u ní pouze mladý muž, ten, který jí přinesl vodku a cigarety. Ona však už nic nechtěla.

Strážníci s vážnou tváří přistoupili blíž, aby se podívali, co se tu děje. Pochopili situaci a radili se, co dělat. Prosila je, aby ji zastřelili. Domlouvala se s nimi polohlasně, aby to nikam nehlásili. Byli nerozhodní.

I oni odešli, domlouvali se, zastavovali a zase šli dál. Nebylo jisto, na čem se dohodnou. Nakonec se přece jen zdráhali jí vyhovět. Povšimla si, že za nimi šel onen úslužný mladík, který jí zapaloval cigarety špatně chytajícím zapalovačem, a kterému řekla, že jeden ze dvou zastřelených u lesa je její muž. Zdálo se jí, že se ho tato zpráva nemile dotkla.

Pokusila se napít se mléka, ale po chvílce uvažování odložila plecháček do trávy. Míjel těžký, větrný den předjaří. Bylo chladno. Za prázdným polem stálo několik domků, na druhé straně několik nevelkých, hubených smrčků zametalo větvemi nebe. Les, do kterého měli utéci, začínal dále za tratí, nad její hlavou. Před sebou viděla jen prázdnou pláň.

Mladík se vrátil. Znova se napila vodky z lahve a znova jí zapálil cigaretu. Na východě se nebe zastřelo lehkým, šířícím se soumrakem. Na západě bystře stoupaly vzhůru kotouče a čmouhy mračen.

Noví lidé, jdoucí z práce, se zastavovali. Ti, kteří tu byli dříve, vysvětlovali těm, kteří přicházeli, co se stalo. Mluvili, jako by je vůbec neslyšela, jako by tu už vůbec nebyla.

— Táhle leží zabitý její muž, říkal ženský hlas.

— Utekli z vlaku táhle do lesíčka, ale střídali po nich z pušek. Muže jí zabili a ona tu zůstala sama. Dostala ji do kolena, nemohla běžet dál.

— Kdyby to bylo v lese, mohli bychom ji spíš někam odtáhnout. Ale tak, lidem na očích, to nejde.

To říkala stará žena, která si přišla pro svůj plecháček. Mlčky se dívala na mléko, rozlité v trávě.

A tak se nikdo neměl k tomu, aby ji odtud před nocí odnesl, ani aby přivolal lékaře, ani aby ji dal odvézt na nádraží, odkud by mohla dojet do nemocnice. Na nic takového nikdo nepomyslel. Šlo už jedině o to, aby tak nebo onak zemřela.

Když za soumraku otevřela oči, nebyl u ní už nikdo, kromě obou strážníků, kteří se vrátili, a onoho mladíka, který se teď už vůbec nevzdaloval. Znovu jim říkala, aby ji zastřelili, ale nevěřila, že to udělají. Položila si obě ruce na oči, aby již nic neviděla.

Strážníci ještě váhali, co mají dělat. Jeden přemlouval druhého, ten však řekl:

— Tak ale ty!

Zaslechla však hlas onoho mladého muže.

— No, tak to tedy dejte mně...

Ještě se zdráhali a přeli. Pootevřeným okem viděla, jak strážník vyňal revolver z pouzdra a podal jej neznámému.

Lidé, kterých opodál stál celý hlouček, viděli, jak se nad ní sklonil. Zaslechli výstřel a pohoršeně se odvrátili.

— To už také mohli radši někoho zavolat, než takhle. Jako psa.

Když nastala tma, vyšli z lesa dva lidé, aby ji odnesli. Stěží mohli rozpoznat místo. Mysleli, že spí. Když jí však jeden z nich dal ruku pod záda, hned poznal, že má před sebou mrtvolu.

Ležela tam ještě celou noc a celé ráno. Teprve k poledni přišel rychtář s lidmi a nařídil ji odnést a pohřbít i s těmi dvěma zabitými u trati.

(Přeložila Helena Teigová.)

JÁSAJÍCÍ HŘBITOV

Deník

Kdy již konečně přikryje noc tento jásající hřbitov?

I. S. Šmelev

10. leden 1950. Úterý (Kladno)

—

BŮH ví, jak jsem vyrost,
je nemocný, nemá-li co pít,
matka mu sama podstrkuje peníze,
aby s ním byl pokoj,
jako by nestačilo prolít hrdlem
do grejcaru, co vydělá.
A kdybys lehla, říkám jí,
a nemohla na posluhu,
jak bych vás uživil,
když je mi teprv dvanáct?
Karel je chromajzlík
a Marta ještě neumí mluvit.
Vždycky se mi směje.
Ještě můžu, říká, nepřivolávej neštěstí.
Dej mi klíče od almary,
řek jsem jí včera večer,
když přišel a chtěl zase štípat nábytek,
a všechny peníze, uvidíme,
jestli to musí jít takhle dál,
ale ne abys volala zámečníka,
až nebudu doma a on přijde žebrat.
...Ptal jsem se ve škole,
proč se vyrábí tolik pití,
když je tak málo lidí na práci.
Učitel řek, že neví.
Lhal, ví to. Všichni jen lžou.

24. leden 1950. Úterý

(Pracovní konference o základních otázkách české poezie, pořádá česká sekce Svazu československých spisovatelů. Hlavní referáty L. Štoll a J. Taufer.)

—
Drahý Františku,

až dnes mám sílu usednout ke stroji, ano, Vy jste to věděl, věděl, co z Vás udělají, bude-li to třeba, anebo až vás nebudou potřebovat.

Jak jinak to mohlo, jak jinak to může být, jak jinak mohou mluvit, čím jiným mohou být tito lidé?

Měl jste pravdu. Kdo nepoznal na vlastní kůži, nemůže vědět, co je to partajní zrůda, kdo jsou Štollové, a to jsou kostelní myši proti potkanům nahoře, co je to člověk, který umí jen poslouchat a chce mít za to moc, slávu za to, co je nemožné v čestném, normálním životě, co je za zvíře člověk, vystlaný jednou ideou, jednou lží. Vy jste také věděl, že všichni ti, kterým jste podával ruku, které jste posiloval úsměvem a nejlepším slovem, budou rádi, a jak rádi, jednou tleskat každému, kdo po Vás hodí blátem, budou tleskat, až jim zčervenají dlaně, a co víc, aby dali korunu své špinavosti, vstanou a budou provolávat slávu, slávu supovi, za to, že jim konečně promluvil z duše, že zaskřehotal píseň jejich otrockých srdcí. Nebudu je všechny jmenovat, víte o nich „tam“ lépe než já, věděl jste o jejich nízkém štěstíčku, znal jste dobře jejich psí životy, věděl jste, že si nikdy nebyli schopni odříct svůj výděleček, ti hokynáři literatury, ti sluhové papíru...

Po panu Štollovi, který se musil celému shromáždění zadušovat, že svůj geniální a historický projev okamžitě vydá tiskem, mluvil pan Taufer. Byly to dvě hodiny stejně ubohého zvanění, dokument stejné neschopnosti napsat něco alespoň souvislého: jen nadávky, sprostota, gestapáctví a recitování vytrhaných veršů bez ladu a skladu. Dověděl jsem se, nevím už pokolikáté, že jsem literární zrůda, kosmopolitická hyena, duševně vyšinitý, parazit literatury, který nemá se slovem básník nic společného, přísluhovač imperialismu, hniloba válečných štváčů, fašistický zmetek, člověk skrznaskrz prohnílý, pornograf, dvoje zrůd, jako je Eliot, Miller nebo Faulkner, těch rasistických vyvrhelů, jsem prý ten, který nenávidí život, který by nejraději viděl svět utopený v krvi svých bližních, trockista, nepřítel Sovětského svazu, lump proletář na třetí atd.

Po projevu tohoto mesiáše nové české literární kritiky, je muž byl vzdán nemenší hold než předcházejícímu, vystoupil za nesmírného jáсотu pan ministr Nejedlý. Blábolil asi hodinu. Ujistil obecnostvo, vděčně tleskající za každé slovo, že kdyby býval věděl, v době, když byl ministrem sociální péče, že existuje v české literatuře člověk, jako jsem já, dávno by mě již poslal do dolů, abych neotravoval vzduch. Říkal, že prý jinam nepatřím (čest práci, hrdinové naší doby, slavní synové naší milované vlasti, nejzdatnější bojovníci za socialismus v naší zemi, horníci!), neboť jsem nebezpečný zárodek epidemie, který má každý uvědomělý socialista povinnost odstranit ze života, zničit vůbec.

Nemohl jsem se ubránit smíchu. Už se mi to jednou stalo, a právě v době, když jsem básně, o kterých tu byla řeč, psal. Ti pánové tenkrát také říkali, že zachraňují národ, že jsou vykupitelé lidstva.

Odešel jsem na záchod, ještě než skončil.

Když jsem se vrátil, stál za řečnickým pultem Vítězslav Nezval. Nevěděl, z které strany začít, jak kousnout do koláče. Bylo to příliš nebezpečné. Bylo také až příliš nebezpečně vidět, jak ví, kolik krys číhá na každé jeho slovo. Kroutil se jako had, tak jak se umí pokroutit jen Nezval, rozhazoval kytice pochval

na předřečníky, ujišťoval každého zvlášť o jejich genialitě, ale nakonec si přeci jenom dodal odvalu a řekl, co umí říct jen on, s takovou přesvědčivostí a čistotou, vynutí-li si jeho srdce samo nad ním moc. Začal:

— Není možné a není také dost důstojné pro nás, kteří jsme Františka Halase znali, přijmout s klidným svědomím to, co tu bylo o něm řečeno.

Kdyby byl Nezval řek jen toto, bylo by to mnoho, mnoho mezi hitlerovčíky, Nezval však našel v sobě víc odvahy, než mohl kdo očekávat.

Mluvil dlouho o naježeném poměru mezi ním a Halasem, jak se mnohokrát střetali nejen v soukromí, ale i na veřejnosti, mluvil ohnivě a vždy ukončil větu přiznáním velikosti všemu, co Halas napsal. Později každým slovem podtrhával krásu Halasových básní, mluvil o novosti jeho básnické řeči, říkal, jak se sám v této veliké řeči mýlil, jak sám jí zpočátku nerozuměl, dokumentoval svou zkušeností a svým sebevědomím to, co básníka básníkem dělá, a postavil jako nesmrtelný vzor tohoto nejlidštějšího úsilí život a celé Halasovo dílo. Nerozlučně spojil jeho lidskost s jeho verši a zapřisahal se jeho nesmlouvavostí ve věci poezie, které byl nositelem.

— Halas za poezii platil celý život a životem za ni také zaplatil, a kdyby bylo jen toto, je tady čemu vzdát veliký hold, a nesouhlasí-li někdo, měl by mít tedy odvalu alespoň mlčet, mlčet nad hrobem básníka, nad hrobem, na kterém ještě neuschly květiny, mlčet po této smrti zvlášť, neměl-li sílu mluvit za jeho života.

Druhým, kterého Nezval obhájil, byl Karel Teige. Řekl:

— Všechno to, co tu bylo sneseno na hlavu Karla Teigeho, z čeho zde byl obviněn v můj prospěch, není pravda. Toho všeho jsem vinen já sám, beru tuto špínu, která pro mne nebyla a nikdy nebude nečistou, rád sobě k tíži. Nechci a nikdo zde také nesmí být napadán z mé viny. Je nesmířitelný blud ještě dnes se domnívat, že mne Karel Teige zkazil. Jestli jsem se opravdu někdy zkazil, tak jsem to činil s plným a nejhlubším přesvědčením. Je také stejný nesmysl se domnívat, že měl někdo nade mnou takovou moc, jak to zde bylo řečeno, naopak.

Já sám jsem nutil Karla Teigeho k ještě větším nerozvážnostem. Karel Teige sám osobně také není ani za nehet tím, čím zde byl nazván. Nemohu mu do smrti zapomenout, co on pro nás učinil, co pro nás objevil. On to byl, který nám otvíral okna do celé nové, progresivní světové literatury, on první u nás ukázal velikost Apollinairovu, básníka, kterého miluji ze všech básníků na prvním místě ještě dnes, a budiž mu za to čest, neboť básník umírá bez nejživějšího, bez nejužšího kontaktu se vším, co se ve světě nového děje, byť se to zdálo někomu sebezruďnější, a to básník na celém světě, žádnou zem nevyjímaje. Jakmile básník ztratí tuto živnou půdu, tento nutný kontakt s lidstvem, je s ním konec, nadobro konec...

Potom, na závěr, Nezval stejně hezky obhájil i mne.

29. leden 1950. Neděle

Dnes se dožívá Boris Pasternak 60 let. Orgán Svazu československých spisovatelů významně mlčí. Mimo Svobodné slovo, které přináší Pasternakovu báseň a tři řádky konstatující fakt jubilea, neozvaly se ani jedny noviny. Tomu se říká socialistická bdělost.

—

Neměli bychom být rádi, že se ještě smí vůbec mluvit o Františku Halasovi?

31. leden 1950. Úterý

V Modeně bylo zastřeleno šest zemědělských dělníků. Všechn tisk přináší komentáře a obrázky z demonstrativního pohřbu. Celá Itálie byla na nohou a celý svět psal o těchto vraždách s největším opovržením.

—
Bože, učiň mě zemědělským podruhem z Modeny, abych mohl zemřít před tváří světa a nebyl zastřelen jako zbytečný tvor, přebytečná myš, jako ty stovky, o nichž mně lidé s děsem šeptají, kam přijdu v této zemi nešťastných, v tomto městě mrtvých.

15. únor 1950. Středa

T. S. Eliot
Dutí lidé

I.

Jsme lidé dutí
Lidé vycpaní
Podepření navzájem
Hlavy slámou vystlané. Běda!
Naše hlasy vysmahlé, když
Vzájemně si šeptáme
Klidné jsou a beze smyslu
Jak vítr v trávě vyprahlé
Či nohy krys nad střepinami skel
V našem pustém sklepení.

Podoba bez tvaru, stín bez barvy,
Síla beze zdroje, gesto bez pohybu;

Ti, kdož na onom břehu
S očima v sloup, ve věčném Království smrti
Vzpomínají nás — jestli vůbec — ne na zbloudilé
Vášnivé duše, ale jen
Na duté lidi
Vycpané lidi.

II.

Oči jež se neodvažují potkávat v snách
V přízračném království smrti
Takových nebývá:
Tam, oči jsou
Sluneční paprsek na puklém sloupu
Tam, kolébá se strom
A hlasy jsou
Prozpěvování větru
Vzdálenějšího a slavnostnějšího
Než vybledající hvězda.

Nechť nejsem o nic blíž
Přízračnému království smrti
Nechť se též smím odívat
Do vymyšlených přestrojení
Kožichů krys, kůže vran, holí zkřížených
V poli
V plen plenu větru
O nic blíž —

Ne ono poslední setkání
V soumrácném království.

III.

Toto je mrtvá zem
Kaktusová zem
Modly kamenné
Tu trčí, zde přijímají
Prosbu rukou mrtvého člověka
Pod plápoem zemdlévající hvězdy.

Takto je tomu
V onom soumrácném království smrti

Probouzejíce se samotni
V hodinu, v níž se
Chvějeme něhou
Rty, jež by chtěly líbat
Shledávají modlitby k puklému kameni.

IV.

Není tu očí
Není tu vůbec očí
V tomto údolí umírajících hvězd
V tomto pustém údolí
V tomto rozpukaném jícnu
Našich ztracených království

Na tomto posledním místě setkání
Se drápem dohromady
A varujem se řeči
Shromáždění na tomto břehu srázné řeky

Nevidomí, pokud se
Znovu neobjeví oči
Jako věčná hvězda
Stolistá růže
V soumráčném království smrti
Pouhá naděje
Prázdňích lidí.

V.

*Here we go round the prickly pear
Prickly pear prickly pear
Here we go round the prickly pear
At five o'clock in the morning.*

Mezi myšlenku
A skutečnost
Mezi pohnutku
A skutek
Padá stín

Neboť Tvé je Království

Mezi početí
A stvoření
Mezi pohnutí
A odezvu
Padá stín

Život je velmi dlouhý

Mezi žádostivost
A ukojení
Mezi mohoucnost
A trvání
Mezi podstatu
A zanikání
Padá stín

Neboť Tvé je Království

Neboť Tvé je
Život je
Neboť Tvé je

*A takhle končí takhle končí svět
A takhle končí takhle končí svět
A takhle končí takhle končí svět
Ne s hromovou ranou, ale s brekotem.*

19. únor 1950 – 23. březen 1950. Čtvrtek

Na všechny otázky a odpovědi končící slovy: práce, plná zaměstnanost, přebytek pracovních sil, neštěstí nezaměstnanosti atd. — mám jednu odpověď, třeba hroznou, ale skutečnou: Copak v koncentračních táborech byl nebo je nedostatek práce, copak tam nebyla práce pro všechny, copak se tam lidé nepředstihovali ve výkonech, v pracovních výkonech všeho druhu a stupně, copak to nevyhrávali vždy ti politicky nejuvědomělejší, copak tam nebyl dostatek pracovních sil, rozbiječství solidarity, dokonalý pracovní pořádek? Stal-li se někde či někdy ten malér, že bylo práce málo, že hrozila jen částečná nezaměstnanost, vedoucí táborů si věděli okamžitě rady a nikdy to pro ně nebyl nějaký problém, to bylo dokonce to nejmenší, to nejjednodušší, co se mohlo vyskytnout, holé nic.

Tato bezproblematičnost, toto jednoduché uspořádání poměrů, tyto nepatrnosti končily tak, že se nakonec dělalo mýdlo z lidského masa a tuku a žíněnky z lidských vlasů, a co víc, bylo to stejně jednoduché, vyráběli se mrtví.

Ano, těm pánům bylo stejně jednoduché, neproblematické, bylo jim ničím nadělat tisíce a statisíce mrtvých. Jen když bylo co dělat, jen když to sloužilo národu, myšlence.

Totalita, jakákoli totalita vede vždy k zvířecosti, vždy k zrůdnosti, a povedl-li se udělat vzorný „pracovní tábor nebo výchovný tábor“ pro sto, tisíc nebo deset tisíc lidí, je stejně snadné a jednoduché jej udělat pro celý národ nebo většinu lidstva; aby nikdo nebyl nezaměstnaný. Zaplaťte dobře policajtům a jde všechno!

—

Ch. Chaplin: Neustálé zoufalství plodí lhostejnost.

Každý boxer, není-li zárodečně blbcem, po krátké kariéře se jím určitě stane.

Fotbalisté? Ten nejlepší z nich je zároveň nejlepším surovcem, a ti druzí se dlouhá léta namahají jej dohnat.

Inteligence cyklisty se vyrovná jen jednou rukou inteligenci posledního dělesloužícího, a všichni víme, co je za nádobu vědění a lidskosti každý četař.

Lehký atlet? V tom je snad něco, ale ne víc než v každém polírovi.

Herectví a akrobacie jako virtuozita vylučují rozum. Je to jen vůle, vůle cvičeného psa, který snadno zapomene štekat proto, že se naučil srozumitelně odříkávat abecedu.

Ale všechno toto jsou vznešená povolání proti tomu, co dokáží někteří umělci.

Žádný zloděj neumí tak dokonale, tak drze před celou veřejností krást, jako to dokáže mnohdy i ten nejposlednější malíř. Jen jděte po výstavách a srovnávejte, co je zde původního, neukradeného nebo alespoň poctivě vypůjčeného. Zaplácete. Nic než životy závisující na nejsprostší zlodějovíně.

Málokterý sochař převyšuje inteligencí obyčejného lokaje, a jen ten, kdo se schází s hudebníky, ví, co je to za pařezy.

Vrcholu špinavosti ve všem však dosahují spisovatelé. Jestli se někde houfně vyskytují lidské sviňky, štěnice nebo tasebnice, tak ty nejvybranější exempláře budou vždy v řadách spisovatelů. Není větší mrvy nad spisovatele, který si umíní dobýt slávu nebo moc. Ještě horší je však spisovatel mamonář, zbabělec a úředník. V totalitních režimech to jsou ti nejhorší špinavci, ke kterým by se měl každý udavač nebo tajný chodit učit.

V předvečer výročí narozenin T. G. Masaryka přinesly noviny jedinečnou ukázkou úcty k bývalému prezidentovi. Vyznamenaly se ovšem Lidové noviny, vedené významným žákem E. Basse,

Janem Drdou; totiž, jediné, co tam bylo, byl inzerát na desetikorunovou brožuru o TGM od Z. Nejedlého.

Člověk, který se snaží udělat ze sebe něco víc, než je, učiní ze sebe vždycky zrůdu.

To platí hlavně také pro oblast umění. Jestliže umělec dělá cokoli jiného, než má v sobě, vždy učiní něco potvorného. Také obyčejný člověk, který je vržen osudem v povolání jiné než v povolání, které mělo být povoláním jen jeho, je stejně tak na světě málo platný a může být pro svět stejně nebezpečný jako zvrhlý politik.

Všechna veliká zla vznikají hlavně z toho, že si lidé umiňují být někým, kým vskutku nemohou být. Potom musí, aby zakryli svůj omyl, svou neschopnost, aby pravdivě lhali a dokonale maskovali nemohoucnost, uchylovat se k násilí, k nejhroznějším podvodům, nezřídkakdy končícím v bestialitách.

Hleď, jak nejrychleji dovedeš, zbavit se veliké myšlenky, geniálního nápadu, obřího pocitu. Génus se nevyznačuje nebývalými myšlenkami, převratnými nápady, bohorovnými pocity, ale myšlenkami, nápady, pocity u každého zdomácnělými, každému vlastními, ne přijatelnými nebo nepřijatelnými, ale *jsoucimi*.

Nemám už opravdu žádnou naději
Nevím kde bych ji vzal
A také mi ji nemá kdo dát
A přeci bych chtěl pracovat
Ještě víc než to činím
Psát
A dokonce
Odvážím-li se z toho co mi dala noc
Přečíst těm pěti nebo šesti přátelům
Nedělám si právo na nic jiného
A dožiji-li se někdy jiných časů
Mám-li někdy chuť předvídat

Že ty časy přijdou
Řeknu také
Že předvídat neznamena
Mít naději
Činím toto vše!
Jen činím — víc nic!
A jen proto
Že to ještě mohu dělat
Neboť dnes večer nebo zítra
Nevím
Může přijít pán s odznakem nebo v koženém plášti
A učiní všemu konec
Takový konec jako jej činí smrt.

V 36 letech píše:

Viktor Dyk: Zmoudření Dona Quijota

Franz Kafka: Trestanecká kolonie

František Halas vydává Dokořán

Richard Weiner otročí novinám

Ignát Herrmann: U snědeného krámu

Jaroslav Hašek: Dva tucty povídek

Jaroslav Havlíček: Petrolejové lampy

Jiří Weil: Moskva hranice

Karel Sabina je ve vězení

Josef Jungmann překládá Ztracený ráj

Charles Baudelaire vydává Květy zla

J. A. Rimbaud myslí na ženění

Máme novou mravnost, které

Vybičování výkonu je čestným plněním výstavby a slavný vlastenecký čin

Udavačství je revoluční bdělostí

Ponižování důstojnou sebekritikou

Militarismus velikým projevem lásky k ochráncům a drahým osvoboditelům

Otroctví radostným budováním v němž není nic těžké a skutečně nic nepřekonatelné

Fašismus nejdobrovolnější kázní

Rasismus nejvyšší metou vlastenectví

Žalářování splněním nejvroucnějšího přání převýchovy

.....

29. duben 1950. Sobota

Jaro mne zbavilo sil. Dal jsem se tedy do úklidu stolu.

Kamna se najedla.

Jen těchto několik básní jsem měl odvahu znovu překlepat, znovu je „vzít do prádla“ a zařadit sem, kde snad ani nemají co dělat.

Mezi tupci

ŽÍT mezi tupci
je daleko těžší
než žít se zvěří
Zvěř odhání oheň
zbraň i slovo
se zvířaty lze žít
v pokoře a odříkání
v ochočení sebe sama
ale s tupcem
a mezi tupci?
Nepomůže nic
Zde slovo není slovem
oheň není ohněm
zbraň není zbraní
pokora pokorou
odříkání odříkáním není
mezi tupci jsi stále sám
a co děsivějšího
stáváš se zvolna
chtěj nechtěj jedním z nich
Řekni tupci
že život je něco jiného
než pohodlí
že je to neustálý boj
tím plnější čím těžší
že radost je
podmíněná námahou

láska čistotou
pravda samozřejmostí
smutek opravdovostí
že ptá-li se na člověka
musí se ptát na tajemství
že hledí-li na sebe
nevidí nic
nechá-li duši stranou

Čekáte všichni na kabáty?

— JSEM čtvrtá, řekla dívka,
nevím, kdo přišel přede mnou.

— My dva, ozval se mladík
a ukázal na vedle stojícího,
— vlastně jsme zde byli první,
ale nestoupili jsme si
rovnou ke vchodu, až přišel
tento pán před námi.

Slyšíš? zeptala se mne noc,
bije jedenáct, lež pokojně,
uslyšíš ještě jiné věci,
a máš-li dlouhou chvíli,
pozoruj, kolik se jich mezi zdmi
ještě obléká, do teplého,
aby snáze přečkali můj život,
kolik jich nařizuje hodinky
a, Bože, jak mne nenávidí,
a jak jsou šťastni, že nepláču,
jako bych byla všeho vinna já,
každý je přesvědčen, že přijde první.
Bolest propukne později,
až většina spočítá hvězdy,
okna v ulici, písmena reklam,
kostky chodníku, lampy v dohledu,

až ulehnu do hrobu.
Ještě se mi to žije,
každý se vidí v novém plášti
a vidí v něm i mne, ale;

Přišel mladík, okouněl
s balíkem pod paží.
Za chvíli jej rozbalil;
byl to spací pytel.
Potom připlula dívka
se zahradním lůžkem:

— Čekáte všichni na kabáty?

a když dostala odpověď,
zapálila si cigaretu,
rozložila židli a ulehla
vedle mladíka v pytli.

Lež, pokojně, pokračovala noc,
uteče to jako voda,
dlažba ví, oč běží,
za chvíli přijde chlapec
a bude si svítit baterkou
do knihy. Požádají jej,
aby něco přečet. První báseň
rozváže všechny jazyky.
Potom se dovíš o krámech,
z nichž přetékaló jídlo,
kde šatstvo div nehnulo,
o městech plných žen, s ústy
jako svítání vítané labutěmi,
s klíny, do nichž lze vejít
a ulehnout jako mnohý zde.
Dál už jenom hořký, zakousávaný

smích z těch, kdo je *vedou*,
z těch samozvaných pánůbohů.
Nakonec, až přijde matka,
otec, sourozenec nebo přítel
někoho vystřídat, že musí do práce
či si odpočinout, nakonec
zloba, trpká, nemluvná,
ale všechno zmizí, všechno zahladí
jeden plášť bez poukazu,
nepromokavý, schopný
nahradit zimník na Vánoce
plné bezmyšlenkovitých nadějí
v tu krásnou, nespěchající zimu,
že snad jaro udělá konec,

„přeci nelze takhle věčně žít!“

Taková je tu zem

HŘBITOV jako kámen
přivázaný na krk vesnice,
dobrý už jen k sklizení kopky sena,
vysloužilce,
ale ne přeplněný,
místa dost,
voda mu nešťěstím.
Nelíbilo se,
když zjara nebo na podzim
přijdou tančit deště,
ukládat mrtvé
místo v náruč hlíny
do vlasů vody.
Taková je to zem,
kopneš a vytryskne pramen
a voda chová mrtvé dlouho.
To bilo do očí,
to přinutilo všechny myslet
na předčasnou penzi,
na nové místo,
nejvyšší v okolí,
aby varovalo přicházející,
že mrtvým patří lůžko suché,
ať syn ulehá na místo otce,
a ne vždycky kopat novou jámu.
Jaký to hřbitov,
když odpírá zapomenout,

být zticha co nejdříve;
zvláště v tomto věku,
jemuž není nic svato,
který vraždí, aby umlčel,
loupí, aby zotročil,
hřeší, aby svaloval vinu,
v tomto čase hrdin
a bez paměti,
jaký to hřbitov,
když lpí tolik na mrtvých,
pro něž vědět a nepromluvit
bylo páchat zločin,
ustoupit a podrobit se
bylo olupovat,
uchylovat se v samotu
a umírat bez boje
bylo zrazovat —
Boha, děti, sebe.

Věci a slova a lidé

VŠECHNO je stvořeno proto
aby činilo dobro
Tato tužka
je vyrobena
aby byla zužitkována
a ne zničena
Všechno na co se podíváš
co chápeš i nechápeš
je tu aby sloužilo
abys toto vše
posvětil upotřebením
a jsou-li zde také zbraně
jak malé je jich množství
proti počtu ostatních věcí?
Tak také mají tyto malé
užitečné věci
právo stát proti všemu
co ničí
A to je jejich cesta
tím se vykupují

Piš si
jednou vše cos napsal
tě zahlť
jestliže jsi nenapsal pravdu
pocitivě
na co stačily tvé síly

a cos opravdu psát měl
aniž jsi slevil
neboť vláda slov
jako vláda věcí je bezmezná
protože je jen jedna cesta
osudu věcí a slov a osudu lidí

Jednoho dne v září

(Torzo)

SVĚDEK přísahá
před křížem a svící
soudce
střeží jeho přísahu
Nekonečné vztyčování prstů
a okamžitý pád slova
Od lůžka mateřského
k loži poslednímu
od prvních kroků jara
k berlám zimy
věčná skála myšlenky
a hůl činu
Stále totéž:
— Kameni dej vodu
Vodo dej kámen
Svědék stále přísahající
a soudce stále střežící

Kácel jsem stromy
omýval mrtvé
válel těsto
roznášel nápoje
hloubil lože pro potrubí
podával cihly
a myl podlahu:

vím co je být užitečným
opovrhujícím peklem
pokládáným za nebe
dobrodincem
ponoukajícím k řezi
tím kdo chce být zaplacen
bez účasti přijímajícím
lásku i potupu
mzdu jako svátost
vím co je ochota
položít život
a neochota podílení
uvažovat o úrodě
a bezradnost zasetí
vím co je toto všechno

Na vrch jsem vstoupil
čnicí nad Prahou
řeka blyštěla dole
a tisícíhlavý proud
sunul se sem vzhůru
Dostal jsem pokyn
jak obstát ve stráži
na počest mrtvého
který zde ležel
uprostřed květin
chlada a mlčení
A potom když už jsem stál
a zadržoval pláč
jenž živou mocí
chtěl splynout
s pláčem přicházejících
napadlo mne že ráj
není drahocenný šperk
nedostupná hvězda

vysněný ostrov
ale že jsem mu přepouštěl
místo v tramvaji
na cestě sem
že jeho tvář nosí každý
vepsanou do dlaní
že kráčí zde v montérkách
v pršáku s nákupkou
ve svátečním a sedátkem
s dítětem na ramenou
že ráj není v mrtvých
ani v budoucích
ti neví o dobru a zlu
neví o boji o vůni
a neodhánějí z čela mouchu
a nemohou přijít
zblízka ani zdaleka
být svedeni a podvedeni
nemohou nic
a ráj potřebuje živé
se vším všudy žijící lidi

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Přelož křížem stéblo
nebo poboř město
spal úrodu světa
nebo vykřikni kletbu
zadrž kapku na oroseném okně
nebo pohni národ
aby prolil slzy
strhni na dlažbu slunce
nebo zhasni svíci
probodni moře
nebo odstraň z hřebenu
vyčesaný vlas

mrtvý spí
mrtví spí

Je tu vrch
opuštěný ptáky
a lidé
celý boží den
a celou boží noc
na cestě
nabrat z pramene Mrtvého
to poslední co může dát
to co vyháání slzy
jako jarní vláha květy
mrtvý spí
mrtví spí

Žena od plotny
muž od ponku
dívka od stroje
mladík od pultu
stařec od pera
stařena od růžence
slepec i chromý
dítě i voják
rodina z polí
měst lesů hor
jdou a jdou
mnohý poprve
mnohý naposled
a mrtvé tělo
a mrtvá tvář
se přesně staví
tíše a odevzdaně
na vykázané místo
vysněné a připravené
neboť On

již není sám sebou
ale těchto
a konce nevidět
Berou vše
jako on odešel se vším
Neviditelné živé sochy
Jeho Mrtvého
plní vzduch
a rozčeřují odpolední soumrak

Svědék stále přítomný
a soudce stále přítomný
však je tu život
a je tu skutek
a je tu naslouchající
a je tu přísaha
aby na to na co přísaháno
nebylo znovu přísaháno
co odsouzeno
nebylo znovu souzeno
co žito
nebylo znovu žito
co již nepřítomné
nebylo opět zpřítomňováno
mrtvé neoživováno
narozené neusmrcováno
neboť vina naše
i bez toho těžká

Měsíc jak rozkrojený meloun
hleděl na město
vybuchující prázdnotu

Lidské maso
a lidské kamení
tryskalo vzhůru
a špinilo ozářené nebe
Nic nebylo přítomné
všechno
všechno chtělo být vysloveno
plakáno krváceno
všechno chtělo být nápomocno
ochotno ke všemu
jenom ne k nečinnosti
Učiň mne poslední myšlenkou
gestem poslední věci
ale nenech mne
být jen myšlenkou
jen dobrem zoufalstvím
jen nadějí jen lží
jen nenávisť zradou
zbabělstvím a smutkem
jen časem
vezmi mne a ukřižuj
plivni do tváře
rozdupej nebo polib
jen mne nenech být
samu sobě
poruč
stanu se čímkoliv

Nic nebylo přítomné
když nepomohly sepjaté ruce
slzy hrozby smích
všechno to
před čím jsem stál tak nepohnut
jako mravenci
obalilo mé tělo

a vkousalo se do duše
Když později
když jsem později
spolkl několik slin
neboť víc jsem nesvedl
z mého stínu
vyletěl sup a dlouhou
korunou svého letu
a mocným skřekem mi děkoval
že jsem jej zachránil životu
Když jsem ještě později
nabyl sílu zvednout ruku
a setřel pot z čela
stádo ovcí
opustilo mé tělo
a opisujíc kruh kolem mne
děkovalo skloněno k zemi
stejně líbezně jako sup
a pak když jsem promluvil
má ústa opouštěla
v hejnech.....

Jedné kruté noci

TŘI ráno
a nezamhouřil oko
Žár a mráz
se střídají:

Mráz,
ostnatý balvan,
žár,
dlouhá tyč z maznice,
kterou kdosi poroučí odnést,
tak jak leží,
a ne si ji hodit přes rameno
a druhý konec táhnout po zemi
jako provaz,
ne balvan odvalit,
pěkně jej vzít do náruče
a důstojně jít,
nekoukat na bolest,
nebezpečí,
hledat výmluvy,
to umí každý,
každý se umí nějak podívat
v tvář smrti,
ale zde není „nějak“,
tady vzniká vesmír,
který potřebuje stopu,
po které by se dal,

lidské šlápoty,
ne něčeho
či něčí;

kdybys naslouchal
uslyšel bys
že nejsi sám:

Nebylo místečka,
tělo na těle,
a toho hladu,
žízně,
hříšných myšlenek,
slov do vzduchu;

Myslíš že tohle se rozplyne v nic
že vedro uhodilo jen tak
aby zráló osení
dospělo listí
nebo vylíhla zelenina
že chodí do kruhu duch
v patře nad tebou?
Podívej se z okna
kolik očí sleduje měsíc
slyš kolik jich přísahá
podruhé raději pojít
a nemají v lebce hoblovačky
a mozek v nohách
jako mrtví po pitvách
a všechno proto
že nemohou usnout
jednu noc po hloupé neděli
jež dala příležitost odhodit šaty
na břehu řeky
pro jednu hloupou neděli
s rozpomínkou na starý věk

kdy bohové se podobali lidem
kdy slunce —

Co by tomu řekl
chudák Záhoř?
Co by měl říci než se usmát
trpce
kolik tisíc lidí myslí
že trpí
když opalovací krém selhal...

Slunné nedělní odpoledne

— NAŠE vina. Kterak
chtít na hadu holubici?
Jsme služebníky živých,
ne prachu, ne duchů,
bez nich bychom nikdy
nebyly, čím jsme!

— Má pravdu, kdy v nás
bylo tolik milenců jako dnes?
Nikdy neucítily vody
a neviděl mech tolik lásky,
a kdyby zahřmělo,
nezůstaneme opuštěné.

„Neslyšels? zahřmělo.
Naši se mohou vrátit.“
„V rádiu je hlas čistý,
uslyšíme, kdyby se něco blížilo.“

— Hrozby, sliny, rány
a nepřemýšlet, jak odpovědět?
Kdo nás vrátí zpět skalám,
pahorkům nebo klínu země,
kdyby se něco stalo?
Když used na mou ruku havran,
vyšplhala se na kolena myš,
slétl-li motýl na obličej
nebo položil hlavu
pocestný na mou hrud,

nebyl nikdo z nás stolující
ani přísluhující.

— Žít beze strachu není žít.

— Žiješ-li, komu hroziš,
vmetáš sliny, rozdáváš rány,
pověz, co činíš?

„Neslyšels nyní?“

„Neslyšel, a kdyby, les
i řeka jsou daleko.“

„Máš pravdu, táta
chce jít ještě na fotbal
a matka na hřbitov.

Nebe je čisté.“

„Máš znamínko na bříšku.“

„To je od gumy v kalhotkách.“

— Nevím. Kdybych věděla,
slova tamtěch by byla čistotou
a slova těchto hanbou,
ale že je jen slyším,
mám podíl na hanbě prvých
i na čistotě druhých.
Tamti se vrátí a tito
jednou odejdou také,
proč bych měla vědět víc?

„Na co myslíš?“

„Na nic, ale matka
by se mohla vrátit dřív.“

„Vrátit dřív? Proč by se vracela?“

„Nevím, šla-li na hřbitov,
to nikdy nikdo neví proč.“

„Máš vlasy jako noc.“

„Kdybychom spolu mohli
zůstat navěky takhle.“

Termiti

JSOU malí a trpěliví,
pracují do úpadu,
zručně a přesně.
Zakopnutí je pro ně neštěstí,
zmýlená pohromou.
Nejčastěji nekouří a nepijí,
dokáží nemožné,
ví jen, co mají provést,
jejich srdce má pípy,
mozek kontovačky;
dnes jsme vytočili litr lásky,
přijato deset kilo citu,
vydáno sedmnáct.
Nikdy nezapomínají na stará kolena
a pro své děti dovedou učinit vše.
Jejich obzor jsou ohnutá záda,
jejich dálky telefonní přístroj,
příroda dodávky,
štěstí peníze,
cíl moc,
vědí, jak plakat, vědí, jak se smát,
žení se pro výhodu;
množí se,
mají spořádané rodinné štěstí,
co doma uvaří, doma snědí,
spí na rozkaz,
myslí na povel.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.